

Kouzelný fotbalový míč

Anton Toreck

Ilustrace Heribert Schulmeyer

Jak na to?

Potřebujete:

- někoho, kdo už umí dobře číst (třeba maminku, dědu, starší sestru nebo někoho podobného),
- čtenáře začátečníka,
- tuhle knížku s kouzelným fotbalovým příběhem.

Položte si knížku mezi sebe... a jde se na to!

Zkušený čtenář čte delší texty na levé straně, začátečník čte krátké texty na pravé straně.

Tečkovaná čára► ukazuje, jakým směrem dál číst.
Tak vzhůru do fotbalového dobrodružství!

A až knížku přečtete, můžete si celý příběh ještě jednou společně převyprávět. Obrázky vám při tom pomůžou.

**A teď už příjemnou zábavu
při čtení ve dvou!**

Obsah

Smolné období	4
Kouzelný míč	14
Zkouška míče	26
Strážci kouzelného míče	38
Turnaj	48
Pohárové utkání	58

Smolné období

„Tohle by chytila i moje babička!“ křičí Miki.

Celý nasupený se blíží k Týně.

Týna je v družstvu *Malých kopaček* v bráně. Miki hraje v útoku.

„Takováhle střela je absolutně nechytatelná! Radši tam vpředu dávej víc gólů!“ odpovídá našťavaně Týna.

„No tak, lidičky, nechte toho!“ pokouší se napětí zmírnit Olda, který je v *Malých kopačkách* v obraně.

„Vlastně to byla tvoje chyba!“ zvolají Týna a Miki současně. „Měl jsi útočníka zastavit ještě před tím, než vystřelil!“

Malé kopačky prohrávají dva nula. Není divu, že nálada v týmu je mizerná. Už pět zápasů za sebou nevyhráli.

„Dávejte pozor! Při příštím útoku dám gól!“ říká Miki.
„Bylo by na čase,“ prohodí Olda.
„To chci vidět,“ utrousí Týna.

Miki přihrává ze středového kruhu Oldovi. Ten čeká, až se Miki vpředu uvolní. Pak dlouhým pasem nahrává míč do útočné poloviny. Balón přistává Mikimu přímo před nohama. Jenže v okamžiku, kdy se ho Miki pokouší zpracovat, sklouzne mu míč po botě. Pro obránce za ním je tak hračka míč sebrat. A než se Miki vůbec může pokusit získat balón zpátky, obránce už ho přihrává dopředu.

Vše se seběhne tak rychle, že Olda najednou stojí ve vlastním pokutovém území úplně sám. Nikdo ze spoluhráčů se nestihl tak rychle vrátit zpátky. Na Oldu se řítí dva útočníci. Dvojitou přihrávkou ho obcházejí. Olda se snaží ze všech sil, ale proti přesile nemá šanci.

→ Týna vyráží z branky.
Chce útočníka zastavit.
Jenže je pozdě. Střela
míří přímo do horního
rohu brány. Gól!

Následující útočná akce *Malých kopaček* neprobíhá o moc lépe. Týna přihrává Oldovi. Ten chce míč předat Mikimu. Jenže těsně před tím, než odehraje, zamotá se Olda do rozvázaných tkaniček a padá přímo na nos. Míče se okamžitě zmocňuje soupeř a žene se na Týninu bránu.

Miki sprintuje zpátky tak rychle, jak jen to jde. Pokouší se útočníka zastavit. Ale ten mu balón jen tak lehce prostřelí mezi nohama. A pak v plné rychlosti vypálí. Takhle tvrdou střelu nemůže Týna udržet. Míč se jí z náruče odrazí do tyče a odtud se skutálí do branky. *Malé kopačky* mají vážně smůlu!

Nakonec prohrají šest nula.
Tolik gólů v jednom zápase
ještě nedostali. Týna, Miki
a Olda jsou smutní.

Naštěstí tu dnes nebylo moc diváků, neboť to celé dopoledne vypadalo, že se každou chvíli rozprší. Jinak by jejich porážka byla ještě ostudnější!

Na tribuně stojí jen několik rodičů a starý pan Šulc. Ten sem chodí každý víkend a sleduje všechny zápasy. Kdysi v klubu také hrál za mládež.

Ale to už je dávno. Později ho vyměnili do jakéhosi známého klubu. Tehdy starý Šulc ještě nebyl starý a v sezóně nastřílel i třicet gólů. Fanoušci mu říkali Kouzelník. Ne že by snad doopravdy uměl čarovat, ale dokázal trefit bránu z jakékoliv pozice a pravačkou střílel stejně tvrdě jako levačkou.

Starý pan Šulc mává na děti a volá:
„Počkejte!“

Děti zůstanou stát se svěšenými hlavami.

„Proč se tváříte tak utrápeně?“ ptá se starý Šulc pobaveně.

„Protože Týna pustila každou střelu,“ říká Miki.

„Protože Miki nedal ani jeden gól,“ říká Olda.

„Protože Olda tak mizerně bránil,“ říká Týna.

„Když se budete navzájem obviňovat, nevyhrajete nikdy,“ poznamená starý pan Šulc a usměje se.

„Ale možná bych vám mohl pomoci!“

Týna, Miki a Olda nadšeně zvednou hlavu.

„Vážně?“ zeptají se všichni tři naráz.

„Možná,“ zopakuje starý Šulc. „Přijďte k nám zítra odpoledne na návštěvu. Manželka přichystá koláč a limonádu. A pak uvidíme.“

Děti samou radostí září.
Možná jim pomůže. Prohrávat je
na nic. Vyhrávat je větší zábava.

Kouzelný míč

Týna, Miki a Olda jsou strašně nervózní. Stojí přede dveřmi starého pana Šulce. Dnes jdou k němu domů poprvé na návštěvu. Olda pro tuhle příležitost natrhal u rodičů na zahradě kytici květin. Týna přinesla sáček s čerstvými jehněčími párečky, protože její táta je řezník. Miki drží pod paží staré album s fotografiemi fotbalových hráčů. Patřilo jeho tátovi, když byl malý. Uvnitř je dokonce i fotka pana Šulce. A pod ní je napsaná přezdívka: Kouzelník.

+

„Zazvoň,“ říká Olda Mikimu.

„Proč já?“ ptá se Miki.

„Zazvoň si sám!“

„Panebože, vy jste ale zbabělci,“
ozve se Týna a zazvoní.

Krátce nato se otevřou dveře. Před Mikim, Oldou a Týnou stojí postarší paní a přátelsky se na ně usmívá.

„To je fajn, že jste přišli!“ pozdraví paní děti a vede je do obývacího pokoje, kde už na ně čeká starý pan Šulc.

Děti odevzdají dárky a okukují novinové výstřižky, které visí všude kolem na stěnách. Na fotkách je pan Šulc. Tehdy byl ještě mladý a o hodně štíhlejší než dnes. A také měl mnohem víc vlasů.

Děti si výstřižky udiveně prohlížejí a nahlas předčítají titulky.

Šulc přišel, viděl a trefil

Svémi góly Šulc nepřestává okouzlovat publikum

Kouzelník dokopal svůj tým až do finále

„To jste vážně vy?“ ptá se Týna.
„No jasně. Tehdy jsem byl
mladý a v plné kondici.“

„Vyprávějte nám, prosím, jaké to bylo v pohárovém finále!“ vyhrkne Miki.

„Ano, vyprávějte, prosím!“ přidává se Olda.

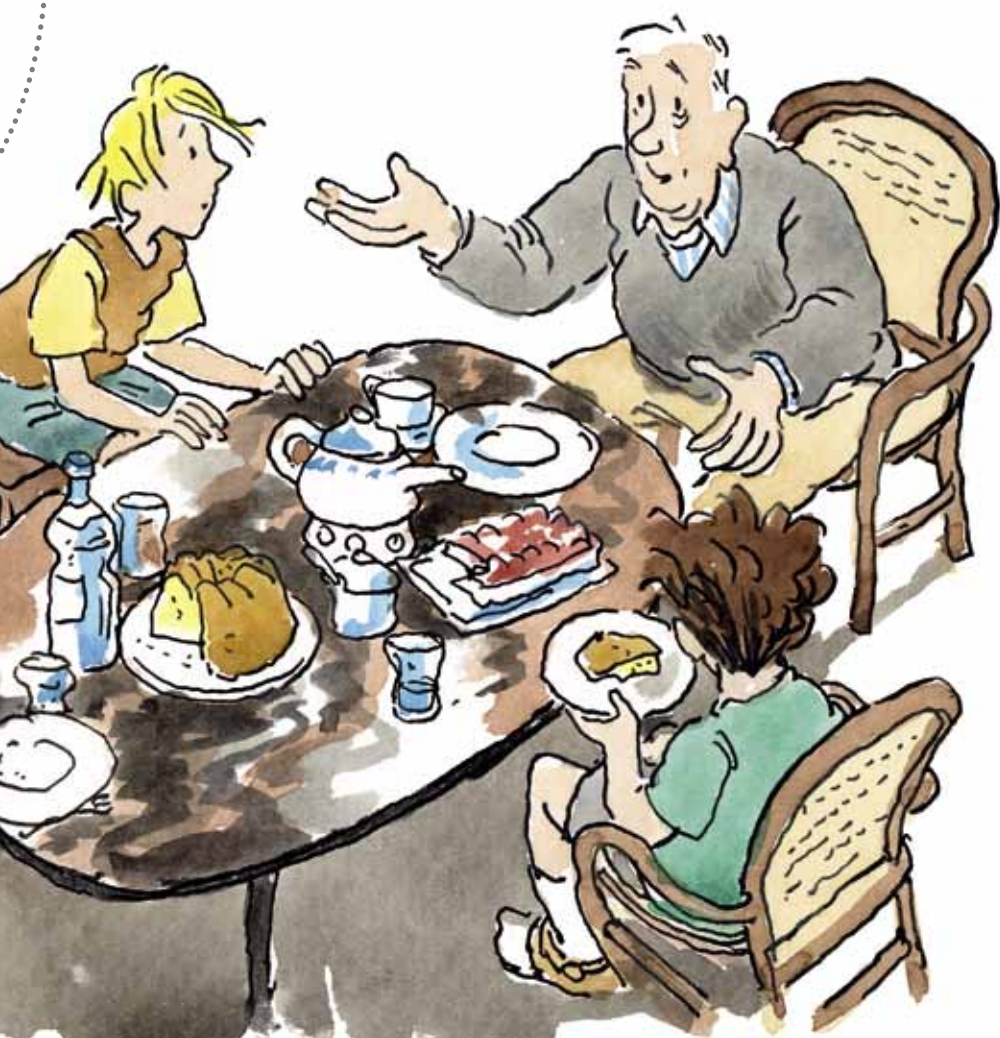
„To už je dávno...“, říká skromně starý pan Šulc.

„Prosím, prosím, prosím,“ žadoní Týna.

Pan Šulc se usměje. „Tak dobrá. Víte, co bylo úplně nejdůležitější? Tenkrát jsme byli skvělý tým. Na hřišti jsme hráli jeden pro druhého: jeden za všechny, všichni za jednoho. Žádné hádanice. Dokonce i když někdo z nás něco pokazil! A tak jsme se dostali až do finále. Stadion byl vyprodaný do posledního místečka. Soupeř byl zhruba stejně silný jako my, takže po devadesáti minutách bylo skóre stále 0:0.“

„A co se stalo potom?“ ptá se Týna.
„Potom následovalo prodloužení,“
odpoví pan Šulc.
„Napětí na stadionu se dalo krájet.“

Starý pan Šulc usrkne trochu kávy a ukrojí si kousek jahodového koláče, který upekla jeho žena.

„No tak, vezměte si,“ povzbuzuje Mikiho, Oldu a Týnu.

„Nejdřív chceme vědět, kdo ten zápas vyhrál,“ ozve se netrpělivě Olda.

„Tak už nám to povězte! Jak to bylo dál?“ naléhá Týna.

„Ve druhé půlce prodloužení proti nám rozhodčí nařídil penaltu. Už jsem si pomyslel: a je to, teď určitě prohrajeme. Jenže náš brankář střelu chytil! Do konce zbývalo už jen několik minut. Dostal jsem přihrávku na středové čáře a prostě jsem vyrazil.“

